

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Sone Mesiarkinovej a členov senátu JUDr. Vladimíra Maguru a JUDr. Heleny Haukvitzovej, v právnej veci navrhovateľa **J. K.**, zastúpeného N., proti odporkyni **D. K.**, zastúpenej JUDr. J. K., **o zrušenie práva spoločného nájmu bytu**, vedenej na Okresnom súde Bratislava IV pod sp.zn. 7 C 39/2006, o dovolaní odporkyne proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 28. apríla 2010, sp.zn. 15 Co 391/2008, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie odporkyne **z a m i e t a**.

Navrhovateľovi náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Bratislava IV rozsudkom z 21. apríla 2008 č.k. 7 C 39/2006-112 zrušil právo spoločného nájmu účastníkov k trojizbovému družstevnému bytu, nachádzajúcemu sa v B. na ulici H., na IV. poschodí, č. bytu X., s tým, že za výlučného nájomcu bytu a člena Stavebného bytového družstva B.určil navrhovateľa. Odporkyni uložil povinnosť sa z bytu vystáhnout' do 30 dní odo dňa zabezpečenia náhradného bytu. Odporkyňu zaviazal zaplatiť navrhovateľovi náhradu trov konania v sume

10 916 Sk k rukám jeho právnej zástupkyne do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Súd prvého stupňa uviedol, že účastníci konania boli manželia, ich manželstvo bolo uzavreté 14. marca 1987 a rozsudkom z 26. októbra 2005 bolo rozvedené. Maloletý P. K. bol zverený do osobnej starostlivosti otca, matka bola zaviazaná prispievať na jeho výživu sumou 1.000,- Sk mesačne. Rozsudok nadobudol právoplatnosť 13. januára 2006. Rozhodnutím Stavebného bytového družstva B.o pridelení bytu z 22. júla 1991, bol odporkyňi, ako členke družstva pridelený byt č. X. na ulici H., ku ktorému účastníkom vznikol spoločný nájom. Pri rozhodovaní o tom, kto z účastníkov bude, ako člen družstva ďalej výlučným nájomcom bytu v súlade s § 705 ods. 3 Občianskeho zákonníka, súd prvého stupňa prihliadol na záujem maloletého P., ktorý bol zverený do osobnej starostlivosti navrhovateľa aj z dôvodu, že odporkyňa o syna nejavila intenzívnejší záujem. Prihliadol i na tú skutočnosť, že navrhovateľ, hoci v byte nebýva, hradil poplatky spojené s užívaním bytu, ktoré v tom čase odporkyňa neplatila. Naopak, odporkyňa začala hradiť poplatky spojené s užívaním bytu až pod tlakom súdneho konania. Súd prvého stupňa v konaní nemal preukázané, že by sa odporkyňa dopúšťala konania, ktoré by odôvodňovalo nepriznať jej bytovú náhradu tak, ako žiadal navrhovateľ a odôvodňoval to tým, že odporkyňa si neplní riadne vyživovaciu povinnosť voči synovi, ktorá jej bola určená sudom. Vykonaným dokazovaním však bolo preukázané, že o nadobudnutie predmetného bytu sa pričínila odporkyňa, ako členka družstva a keďže navrhovateľom neboli preukázané skutočnosti, ktoré by odôvodňovali iné rozhodnutie o bytovej náhrade, súd rozhodol o povinnosti odporkyne predmetný byt vypratať do 30 dní odo dňa zabezpečenia náhradného bytu. Súd taktiež prihliadol na skutočnosť, že odporkyňa nemá inú možnosť bývania. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p.

Krajský súd v Bratislave rozsudkom z 28. apríla 2010 sp.zn. 15 Co 391/2008 rozsudok súdu prvého stupňa v časti, v ktorej súd prvého stupňa určil, že po zrušení práva spoločného nájmu bytu bude výlučným nájomcom a členom Stavebného bytového družstva B.navrhovateľ, potvrdil. V časti bytovej náhrady zmenil rozsudok súdu prvého stupňa tak, že odporkyňi uložil povinnosť sa z bytu vysťahovať do 15 dní odo dňa, kedy jej bude zabezpečený prístrešok. Odporkyňu zaviazal zaplatiť navrhovateľovi náhradu trov prvostupňového konania vo výške 431,20 € k rukám jeho právneho zástupcu, Ďalej rozhodol, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania. Odvolací súd dospel k záveru, že súd prvého stupňa v časti zrušenia práva spoločného nájmu účastníkov 3-izbového družstevného bytu, nachádzajúceho sa na ulici H. v B. na 4. poschodí, č. bytu X., ako i v časti určenia, že výlučným nájomcom predmetného bytu

a členom Stavebného bytového družstva B.sa stane navrhovateľ, rozhodol správne a preto rozhodnutie v tejto časti, ako vecne správne potvrdil. Skutočnosti uvádzané odporkyňou v podanom odvolaní boli tie, ktoré boli uvedené už pred súdom prvého stupňa. Tieto skutočnosti súd prvého stupňa zobral do úvahy a tieto správne vyhodnotil a vyvodil z nich správny právny záver. Odporkyňou prezentované násilie, či už fyzické, alebo psychické voči nej zo strany navrhovateľa, nebolo kvalifikovane preukázané. Taktiež nebolo pred súdom prvého stupňa preukázané ani ďalšie tvrdenie odporkyne a to, že navrhovateľ, ktorý sa odsťahoval v novembri 2003 zo spoločného bytu účastníkov konania a odniesol si svoje veci, trvale opustil spoločnú domácnosť, nakoľko nie každé opustenie domácnosti nesie znaky opustenia spoločnej domácnosti, ktorá ako pojem je upravená v ust. § 115 OZ. Súd prvého stupňa správne prihliadal na záujem maloletého P., ktorý bol zverený do starostlivosti a opatery navrhovateľa, ako i na skutočnosť, že navrhovateľ i napriek tomu, že v predmetnom byte nebýval, hradil naďalej poplatky spojené s užívaním bytu, ktoré odporkyňa, ktorá v byte bývala, neplatila. Taktiež súd prvého stupňa prihliadol aj na stanovisko prenajímateľa, ktorý vyjadril jednoznačný záver v tom zmysle, že je potrebné prihliadnuť na skutočnosť, komu z účastníkov konania bolo zverené maloleté dieťa do starostlivosti a opatery. Odvolací súd sa však nestotožnil s rozhodnutím súdu prvého stupňa v časti určenia, že odporkyňa je povinná z bytu sa vystáhnúť do 30 dní odo dňa, kedy jej bude zabezpečený primeraný náhradný byt. Odvolací súd po preskúmaní skutkového stavu dospel k záveru, že v danom prípade rozhodnutia o bytovej náhrade, je potrebné postupovať podľa ust. § 712a ods. 8 veta prvá Občianskeho zákonníka, podľa ktorého, ak ide o prípady podľa § 705 ods. 1 a 2 druhej vety, môže súd, ak sú na to dôvody hodné osobitného zreteľa rozhodnúť, že rozvedený manžel má právo len na náhradné ubytovanie, alebo prístrešie. Oba účastníci konania navzájom voči sebe tvrdili, že sa dopúšťajú psychického a fyzického násillia. Túto skutočnosť tvrdil tak navrhovateľ, ako i odporkyňa. Odvolací súd, hodnotiac tieto vzájomné obvinenia oboch účastníkov konania dospel k záveru, že tvrdenia navrhovateľa o tom, že odporkyňa požíva v nadmernej miere alkoholické nápoje a následne sa stáva jej správanie agresívnym, jednak voči navrhovateľovi a tiež voči maloletému dieťaťu, sa javia pravdivými. To, že požíva odporkyňa alkoholické nápoje a je agresívna vyplývalo i z lekárskeho nálezu PhDr. K. Č., klinického psychológa. Samotný maloletý syn účastníkov konania uviedol, že matka požíva alkoholické nápoje a následne je agresívna. Maloletého syna bila varechou, sácala ho, pričom maloletý bol vyšetrovaný z dôvodu zrakovej poruchy, bolesti hlavy v psychosomatických poruchách. Ďalšie dôkazy predložené, v rámci dokazovania i pred odvolacím súdom, jednoznačne dokresľovali skutkový stav tak, ako bol prezentovaný

zo strany navrhovateľa, a ktoré jednoznačne preukázali skutočnosť, že odporkyňa požíva v nadmernej miere alkoholické nápoje a následne jej správanie je agresívne a neadekvátne. Túto skutočnosť bolo potrebné zohľadniť pri rozhodnutí o bytovej náhrade. Navrhovateľ vo svojom odvolacom návrhu navrhoval nepriznať odporkyňi žiadnu bytovú náhradu a to s poukazom na ust. § 712a ods. 8 druhá veta Občianskeho zákonníka. Na takýto postup však podľa záveru odvolacieho súdu neboli zákonné predpoklady. Pri rozhodovaní o bytovej náhrade zoberal do úvahy skutočnosť, že odporkyňa sa pričínila o nadobudnutie ich spoločného bytu a to, že nemá zabezpečené iné bývanie. Odvolací súd zmenil i výrok o trovách prvostupňového konania tak, že k trovám priznaným súdom prvého stupňa priznal i nárok na uplatnené DPH. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 2 O.s.p.

Proti rozsudku odvolacieho súdu podala dovolanie odporkyňa a žiadala rozsudok vo výroku o bytovej náhrade zrušiť a zmeniť tak, že odporkyňa je povinná sa vystáhnovať z bytu do 30 dní odo dňa, kedy jej bude zabezpečený primeraný náhradný byt. Vytýkala odvolaciemu súdu, že nezohľadnil skutočnosť, že predmetný byt jej bol pridelený ako stabilizačný, viažuci sa výlučne na jej pracovný pomer a členský podiel bol uhradený výlučne z peňazí, ktoré ona dostala od svojho otca ako dar. Navrhovateľ byt opustil a odsťahoval sa do trojizbového bytu svojho otca, kde žije so synom P.. Otec navrhovateľa mal údajne zomrieť a tak navrhovateľ má zabezpečené bývanie.

Navrhovateľ vo svojom vyjadrení k dovolaniu uviedol, že rozhodnutie odvolacieho súdu považuje za správne, vyplývajúce z riadne a spoľahlivo zisteného skutkového stavu, založené na správnom právnom posúdení. Skutočnosti tvrdené odporkyňou v dovolaní neboli preukázané v konaní pred súdom, z predmetného bytu bol nútený doslova utiecť pre správanie odporkyne, v záujme zdravého psychického vývoja maloletého syna, pričom v byte zostali i ich spoločne nadobudnuté veci. Uviedol ďalej, že odporkyňa pre neplatenie výživného na maloletého bola odsúdená právoplatným trestným rozkazom z 8. decembra 2009 na trest odňatia slobody vo výmere štyri mesiace s podmieneným odkladom v skúšobnej dobe 18 mesiacov, (ktorý v kópii pripojil k vyjadreniu), pričom si svoju vyživovaciu povinnosť opakovane neplní. Podaním dovolania len sleduje predlžovanie stavu, kedy byt naďalej užíva a neplatí žiadne poplatky spojené s jeho užívaním.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že

dovolanie podala včas účastníčka konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 238 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) preskúmal rozsudok odvolacieho súdu v napadnutej časti a dospel k záveru, že dovolanie odporkyne nie je dôvodné.

Podľa ustanovenia § 236 ods. 1 O.s.p. dovolaním je možné napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

Dovolanie je tiež prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej (§ 238 ods. 1 O.s.p.).

Podľa ustanovenia § 241 ods. 2 O.s.p. dovolanie možno odôvodniť len tým, že a/ v konaní došlo k vadám uvedeným v ustanovení § 237 O.s.p., b/ konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, c/ rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci.

Najvyšší súd Slovenskej republiky je oprávnený rozhodnutie odvolacieho súdu preskúmať len v rozsahu, v ktorom bol jeho výrok napadnutý, pričom je viazaný uplatneným dovolacím dôvodom, vrátane toho, ako ho dovolateľ obsahovo vymedzil (§ 242 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd nie je viazaný rozsahom dovolacích návrhov v prípadoch uvedených v ustanovení § 242 ods. 2 písm. a/ až d/ O.s.p. Ak nejde o vady uvedené v § 237 O.s.p., neprihliada na vady konania, ktoré neboli uplatnené v dovolaní, iba že by tieto vady mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

Dovolací súd je podľa zákona (§ 242 ods. 1 O.s.p.) viazaný nielen rozsahom dovolania, ale i v dovolaní uplatnenými dôvodmi a obligatórne sa zaoberá procesnými vadami uvedenými v § 237 O.s.p., a tiež tzv. inými vadami konania, pokiaľ mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Dovolacie dôvody pritom neposudzuje len podľa toho, ako ich dovolateľ označil, ale aj podľa ich obsahu.

Vzhľadom na vyššie uvedenú zákonnú povinnosť (§ 242 ods. 1 druhá veta O.s.p.) skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v § 237 O.s.p., zaoberal sa dovolací súd otázkou, či konanie v tejto veci nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 písm. a/ až g/ O.s.p. (t.j. či v danej veci nejde o prípad nedostatku právomoci súdu, nedostatku spôsobilosti účastníka byť účastníkom konania, nedostatku riadneho zastúpenia procesne

nespôsobilého účastníka, o prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, prípad nedostatku návrhu na začatie konania tam, kde konanie sa mohlo začať len na takýto návrh, prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať, alebo prípad rozhodovania vylúčeným sudcom či súdom nesprávne obsadeným). Výskyt hore uvedených väd v konaní nezistil a dovolateľkou neboli ani namietané.

Inou vadou konania, na ktorú musí dovolací súd prihliadnuť aj vtedy, ak na ňu dovolanie nepoukazuje, je procesná vada, ktorá na rozdiel od väd taxatívne vymenovaných v § 237 O.s.p. nezakladá zmätočnosť rozhodnutia. Jej základom je porušenie iných procesných ustanovení upravujúcich postup súdu v občianskom súdnom konaní. Ani výskyt tzv. inej vady nebol dovolacím súdom zistený.

Z obsahu dovolania odporkyne možno vyvodiť, že ako dovolací dôvod uplatňuje ustanovenie § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p., t.j. nesprávne právne posúdenie veci odvolacím súdom.

Ku skutkovým (nie právnym) záverom, na ktorých odvolací súd založil svoje hodnotiace závery, dospel odvolací súd na základe vyhodnotenia dôkazov. Spôsobilým dovolacím dôvodom v zmysle § 241 ods. 2 O.s.p. ale nie je nesúhlas dovolateľa s vyhodnotením dôkazov súdom (porovnaj R 42/1993). Neprípustnosť takého dôvodu je daná charakterom dovolacieho konania, v ktorom sa už dôkazy nevykonávajú (§ 243a ods. 2 O.s.p.), a tak ani neprislúcha dovolaciemu súdu, aby prehodnocoval dôkazy vykonané v základnom konaní.

Najvyšší súd Slovenskej republiky považuje za potrebné poukázať aj na to, že dovolanie nie je „ďalším odvolaním“, ale je mimoriadnym opravným prostriedkom určeným na nápravu len výslovne uvedených procesných (§ 241 ods. 2 písm. a/, b/ O.s.p.) a hmotnoprávných (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.) väd. Preto sa dovolaním nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených odvolacím súdom, tak ani prieskumu ním vykonaného dokazovania. Ťažisko dokazovania je v konaní pred súdom prvého stupňa a jeho skutkové závery je oprávnený dopĺňať, prípadne korigovať len odvolací súd, ktorý za tým účelom môže vykonávať dokazovanie (§ 213 O.s.p.). Dovolací súd nie je všeobecnou treťou inštanciou, v ktorej by mohol preskúmať akékoľvek rozhodnutie súdu druhého stupňa. Preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení, a to ani v súvislosti s právnym posúdením vecí, nemôže dovolací súd už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený bez ďalšieho prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože na rozdiel od súdu prvého stupňa a odvolacieho

súdu, nemá možnosť podľa zásad ústnosti a bezprostrednosti v konaní o dovolaní tieto dôkazy sám vykonávať, ako je zrejme z obmedzeného rozsahu dokazovania v dovolacom konaní.

Nesprávnym právnym posúdením veci je v zmysle § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p. omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O mylnú aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd použil iný právny predpis, ako mal správne použiť, alebo aplikoval správny predpis, ale ho nesprávne vyložil.

O taký prípad však v danej veci nejde.

Súd prvého stupňa, ako aj odvolací súd, na zistený skutkový stav aplikovali správny právny predpis (§ 705 ods. 2 a § 712a ods. 8 Občianskeho zákonníka). Odvolací súd však zaujal iný právny záver z hľadiska priznania bytovej náhrady, pri povinnosti odporkyne predmetný byt vypratať viažucej sa k povinnosti navrhovateľa na zabezpečenie tejto bytovej náhrady.

Pri rozhodovaní o bytovej náhrade podľa § 712a Občianskeho zákonníka súd nie je viazaný návrhom.

Občiansky zákonník v § 712 ods. 1 za bytovú náhradu považuje náhradný byt, náhradné ubytovanie a prístrešie a v § 712a upravuje podmienky, za ktorých patrí niektorá z týchto bytových náhrad tomu, kto má byt vypratať.

Podľa § 712a ods. 8 tohto zákonníka platí, že ak ide o prípady podľa § 705 ods. 1 a 2 druhej vety, môže súd, ak sú na to dôvody hodné osobitného zreteľa, rozhodnúť, že rozvedený manžel má právo len na náhradné ubytovanie alebo na prístrešie. Ak sa rozvedený manžel za trvania manželstva alebo po rozvode manželstva voči druhému manželovi alebo voči blízkej osobe, ktorá s ním býva spoločne v byte, dopúšťal alebo dopúšťa fyzického násillia alebo psychického násillia, súd rozhodne, že bytová náhrada mu nepatrí.

Z citovaného zákonného ustanovenia vyplýva, že v týchto prípadoch zákon pre rozvedeného manžela stanovil ako primárnu formu bytovej náhrady náhradný byt. Z tejto zásady určuje Občiansky zákonník dve výnimky. O prvú z nich ide v prípade existencie „dôvodov hodných osobitného zreteľa“, kedy súd môže (ale nemusí) rozhodnúť, že rozvedenému manželovi (ktorý má byt vypratať), patrí právo na bytovú náhradu (len) vo forme náhradného ubytovania alebo prístrešia. O druhú výnimku ide vtedy, ak sa rozvedený manžel (ktorý má byt vypratať) za trvania manželstva alebo po rozvode

manželstva voči druhému manželovi alebo voči blízkej osobe, ktorá s ním býva spoločne v byte, dopúšťal alebo dopúšťa fyzického násillia alebo psychického násillia; v takom prípade súd nemôže uplatniť svoju úvahu a zvažovať, či tomuto manželovi bytová náhrada patrí (a v akej forme) alebo nepatrí, pretože nemá inú možnosť len rozhodnúť tak, že rozvedenému manželovi, ktorý sa dopustil alebo sa dopúšťa takéhoto správania, bytová náhrada nepatrí.

Ak sú preto dôvody hodné osobitného zreteľa, môže súd rozhodnúť, že rozvedený manžel má právo na kvalitatívne a kvantitatívne nižšiu formu bytovej náhrady – náhradné ubytovanie alebo prístrešie. Toto ustanovenie patri k právnym normám s relatívne neurčitou hypotézou, t.j. k právnym normám, ktorých hypotéza nie je stanovená priamo právnym predpisom, a ktoré tak prenechávajú súdu, aby podľa svojho uváženia v každom jednotlivom prípade vymedzil sám hypotézu právnej normy zo širokého, vopred neobmedzeného okruhu okolností. V posudzovanej veci súd prvého stupňa mal za to, že na strane odporkyne neboli preukázané dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré by neviazal vypratanie bytu na zabezpečenie náhradného bytu, ale naopak prihliadal na to, že o zabezpečenie bytu sa pričiniła odporkyňa. Odôvodnenie súdu prvého stupňa v tomto smere je však v rozpore so zisteným skutkovým stavom, ktorý vyplýva z vykonaného dokazovania (vid' spisy Okresného súdu Bratislava IV sp.zn. 11 C 26/2004 a sp.zn. 13 P 288/2004). Odvolací súd, po doplnení dokazovania, dospel k inému právnemu záveru ohľadom povinnosti zabezpečenia bytovej náhrady pri vypratávaní bytu pre odporkyňu. Je potrebné súhlasiť s názorom odvolacieho súdu, ktorý sa na rozdiel od prvostupňového súdu správnym a zákonne dostatočným spôsobom vysporiadal s otázkou posúdenia dôvodov hodných osobitného zreteľa, keď za také, pre daný prípad v kontexte zisteného skutkového stavu, považoval preukázané správanie odporkyne, požívanie alkoholických nápojov vo zvýšenej miere, agresivitu a v neposlednej rade neplatenie tak nájomného a služieb spojených s užívaním bytu, ako aj neplatenie výživného na maloletého syna, za ktorý skutok bola i právoplatne odsúdená v trestnom konaní. Takisto správny záver zaujal odvolací súd, pokiaľ posudzoval návrh navrhovateľa, aby odporkyni nebola priznaná pri vypratávaní bytu žiadna bytová náhrada s poukazom na § 712a ods. 8 veta druhá Občianskeho zákonníka. Priame násillie zo strany odporkyne voči navrhovateľovi a maloletému synovi, v takej miere, aby bolo možné zaujať záver o naplnení hypotézy tejto druhej vety § 712a ods. 8 Občianskeho zákonníka, preukázané v konaní nebolo, a preto odvolací súd dôvodne rozhodoval podľa vety prvej citovaného ustanovenia, a rozhodol o povinnosti odporkyne vypratať predmetný byt po zabezpečení prístrešia.

Dovolací súd sa s týmto záverom odvolacieho súdu stotožnil, a nakoľko obsah dovolania odporkyne nebol spôsobilý zmeniť vecnú správnosť rozsudku odvolacieho súdu, mal za to, že dovolaním vytýkané nesprávne právne posúdenie veci odvolacím súdom (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.) nie je dôvodné .

Keďže neboli zistené ani ďalšie dôvody uvedené v § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p., ktoré by mali za následok nesprávnosť dovolaním napadnutého rozhodnutia a ani vady konania uvedené v § 237 O.s.p., Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie odporkyne podľa § 243b ods. 1 O.s.p. zamietol.

V dovolacom konaní úspešnému navrhovateľovi vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti odporkyni, ktorá úspech nemala (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd úspešnému navrhovateľovi náhradu trov dovolacieho konania nepriznal, nakoľko nepodal návrh na ich priznanie (§ 151 ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u ě n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 16. augusta 2011

JUDr. Soňa Mesiarkinová, v.r.

predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: D. Falbová